

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж1-258/26
05.05.2026. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Наташе Петровић, председника већа, Данијеле Савић и Јасминке Вукановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милена Симић Радовановић, адвокат из ... , против туженог ББ, ПР Угоститељска радња „...“ ..., кога заступа пуномоћник Соња Зекавица, адвокат из ... , ради утврђења, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Краљеву П1-987/23 од 06.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 05.05.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

1. ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог ББ, ПР Угоститељска радња „...“ ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Краљеву П1-987/23 од 06.10.2025. године.

2. ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог ББ, ПР Угоститељска радња „...“ ... којим је тражио да се обавезе тужилца АА из ... да му накнади трошкове жалбеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1-987/23 од 06.10.2025. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле против туженог, па је утврђено да је тужилца засновала радни однос на неодређено време код туженог дана 13.09.2023. године. Ставом другим изреке, утврђено је да је без правног дејства усмени отказ уговора о раду који је тужени дао тужилци дана 13.10.2023. године и наложено је туженом да тужилцу врати на рад на послове који одговарају степену и врсти њене стручне спреме, знању и способностима. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 203.750,00 динара, са припадајућом законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, па до коначне исплате.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени, побијајући је у целости из свих разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 ЗПП.

Испитујући првостепену пресуду на основу члана 386 ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 10/23 – др. закон) и у границама жалбених разлога, Апелациони суд је утврдио да жалба није основана.

Првостепена пресуда није донета уз битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1 до 3, 5, 7 и 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни уз битну повреду из тачке 12 наведене законске норме на коју се жалбом неосновано указује, јер је изрека пресуде јасна и разумљива, не противречи сама себи ни разлозима пресуде, тако да супротно наводима жалбе не садржи недостатке због којих се не би могла испитати.

Такође, у првостепеном поступку није учињена ни битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374 став 1 у вези члана 8 ЗПП, на коју се жалбом посредно указује, јер је првостепени суд на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка одлучио по свом уверењу које ће чињенице да узме као доказане и за своје чињеничне и материјално правне закључке дао јасне и образложене разлоге.

Неосновано се жалбом истиче да је првостепена пресуда донета на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, као и уз погрешну примену материјалног права.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда, тужила је са туженим постигла усмени договор о заснивању радног односа дана 13.09.2023. године, за обављање послова куvara, са уговореном зарадом од 70.000,00 динара месечно. Тужени је током поступка доставио уговор о раду од 13.09.2023. године, где су као уговорне стране наведени тужила, у својству запосленог и тужени, у својству послодавца, и према коме тужила заснива радни однос код туженог на пословима куvara, на одређено време почев од 13.09.2023. године. Овај уговор о раду тужила није потписала, већ је исти потписан само од стране туженог, као послодавца. Тужили поменути уговор о раду није уручен. Тужени је тужилу пријавио на обавезно социјално осигурање дана 13.09.2023. године, а из поднете пријаве произлази да је као врста запослења наведен податак – одређено време, у трајању од 2 месеца. Тужила је почев од 13.09.2023. године обављала послове куvara код туженог све до 13.10.2023. године када је након насталог проблема око поручбине obroка, тужили усмено саопштено да више не ради код туженог. Тужени тужили пре поменутог усменог отказа није дао никакво упозорење, нити је потом донео и доставио тужили решење о отказу уговора о раду у писаном облику. Тужила је одјављена са осигурања код туженог са даном 13.11.2023. године. Такође је утврђено да је решењем АПР-а БП 171824/2023 од 14.12.2023. године регистрована промена података о прекиду обављања делатности туженог почев од 12.12.2023. године, с тим што је тим решењем назначено да ће прекид обављања делатности трајати до регистрације датума наставка обављања делатности.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд закључио да су тужбени захтеви тужиле основани, па је применом одредби материјалног

права на које се позвао у образложењу побијане пресуде, исте усвојио и одлучио као у ставовима првом и другом изреке те пресуде.

За своју одлуку првостепени суд је навео довољне и јасне разлоге које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд.

Оспоравајући правилност и законитост побијане пресуде, жалбени наводи туженог суштински се свode на тврдње: да је у конкретном случају формиран отказни разлог прописан чланом 179 став 2 тачке 1 и 2 Закона о раду, јер је тужила својим пропустом узроковала паљење фритезе и чинила грешке у припреми хране; да је наведена повреда радне обавезе конституисала основ за отказ уговора о раду; да је у том случају суд требало да примени члан 191 став 7 Закона о раду, као и да је тужени престао да обавља делатност дана 12.12.2023. године (што је утврђено из решења АПР-а од 14.12.2023. године), па нема основа да се тужила врати на рад код туженог у таквој правној ситуацији.

Апелациони суд је ценио овакве жалбене наводе и утврдио да су исти неосновани. Наиме, чланом 30 Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14, 13/17 – одлука УС, 113/17 и 95/18 – аутентично тумачење), између осталог, прописано је: да се радни однос заснива уговором о раду (став 1); да уговор о раду закључују запослени и послодавац (став 2); да се уговор о раду сматра се закљученим кад га потпишу запослени и послодавац (став 3), као и да уговор о раду у име и за рачун послодавца закључује надлежни орган код послодавца, односно лице утврђено законом или општим актом послодавца или лице које они овласте (став 5). Према члану 32 истог закона, уговор о раду се закључује пре ступања запосленог на рад, у писаном облику, а ако послодавац са запосленим не закључи уговор о раду на наведени начин, сматра се да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад.

Сагласно наведеном, радни однос се заснива уговором о раду, с тим што одредба члана 32 став 2 Закона о раду предвиђа могућност да радни однос настане и без закључења уговора у писаном облику и за њену примену потребно је да је радник ступио на рад, као и да постоји сагласност обе стране, радника и послодавца да се успостави радни однос. Да би се сматрало да је до заснивања радног односа дошло потребно је да постоји спремност, односно воља послодавца да раднику омогући рад, односно спремност радника да ради. У наведеном се испољава сагласност обе странке да се успостави радни однос. Осим тога, да би се могла применити одредба члана 32 став 2 Закона о раду, на тај начин да се на основу постојања фактичког рада сматра да је лице засновало радни однос на неодређено време даном ступања на рад, у односу послодавца и радника морају постојати све карактеристике радног односа, како у погледу квалитета рада, тако и у погледу права и одговорности, које произлазе из радног односа, као што су радно време, зарада, накнада зараде и друга примања из радног односа. Имајући то у виду и у поступку несумњиво утврђене чињенице да је тужила са туженим постигла сагласност о заснивању радног односа, према коме је почев од 13.09.2023. године, без закљученог уговора о раду обављала послове куvara код туженог, све до 13.10.2023. године (када јој је усмено саопштено да више не долази на посао), а које ангажовање је несумњиво имало све карактеристике радног односа, при чему је тужени тужилу почев од поменутог дана

13.09.2023. године пријавио и на обавезно социјално осигурање, то су се и по оцени овог суда, стекли услови за примену правне фикције из члана 32 став 2 Закона о раду, чиме је тужила даном ступања на рад код туженог (13.09.2023. године) засновала радни однос на неодређено време, а који закључак се ни жалбеним наводима конкретно не оспорава. На другачије пресуђење не утиче уговор о раду од 13.09.2023. године који је тужени доставио током поступка, из разлога што исти није потписан од стране запосленог, овде тужиле, па самим тим није ни настао, односно није закључен сходно члану 30 став 3 Закона о раду, нити може да производи било какве правне последице на радноправни статус тужиле код туженог, како то правилно закључује и првостепени суд.

Код такве правне ситуације, усмено дати отказ од стране туженог дана 13.10.2023. године не може да производи правно дејство према тужилу, јер је послодавац у обавези да одлуку о престанку радног односа запосленог, у смислу члана 185 Закона о раду, донесе у писаном облику, која обавезно садржи образложење и поуку о правном леку, уз обавезну доставу такве одлуке запосленом лично. Како тужени то није учинио, већ је радни однос тужиле окончао конклюдентном радњом - усменом изјавом, то тужила по оцени овог суда, има правни интерес да утврди да је таква изјава без правног дејства. Жалбени наводи којима тужени указује на постојање основа за отказ уговора о раду из члана 179 став 2 тачке 1 и 2 Закона о раду (несавесно или немарно извршавање радних обавеза и злоупотреба положаја или прекорачење овлашћења) нема никакав утицај на другачије пресуђење, јер тужени није поступио сходно обавези предвиђеној чланом 180 Закона о раду, нити је тужилу отказао уговор о раду применом било ког отказног разлога предвиђеног чланом 179 истог закона, писаним решењем у смислу члана 185 тог закона.

С обзиром на то да је у поступку несумњиво утврђено да је тужила засновала радни однос код туженог на неодређено време дана 13.09.2023. године, те да је без правног дејства усмена изјава туженог о престанку радног односа од 13.10.2023. године, то је и по оцени Апелационог суда, а супротно жалбеним наводима, тужени у обавези да тужилу реинтегрише у радни однос сходно члану 191 став 1 Закона о раду. С тим у вези, неосновано се жалбом наводи да нема основа да се тужила врати на рад јер тужени не обавља делатност почев од 12.12.2023. године (што је регистровано у АПР-у решењем од 14.12.2023. године). Ово из разлога што је наведеним решењем Агенције за привредне регистре регистрован само прекид обављања делатности туженог, сходно члану 90 Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“, број 36/11... и др.), с тим што тужени није изгубио својство предузетника у смислу члана 91 тог закона, односно није избрисан из регистра привредних субјеката (те самим тим и даље постоји као такав), па исти има обавезу да тужилу врати на рад, како то правилно закључује и првостепени суд. Такође, неосновано је и позивање туженог на одредбу члана 191 став 7 Закона о раду, јер у поступку није утврђено постојање основа за престанак радног односа тужиле, па нема места примени наведене законске норме на решење предметног спора.

Како ниједан жалбени навод није довео у сумњу законитост и правилност ожалбене пресуде у ставовима првом и другом изреке, Апелациони суд је применом члана 390 ЗПП одлучио као у ставу 1 изреке ове пресуде, с тим што је потврдио и решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке побијане пресуде, јер је исто донето правилном применом одредаба чланова 153 и 154 ЗПП и Тарифе о наградама

и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 43/23 и 56/25), при чему се жалбом конкретно ни не оспорава висина досуђених трошкова поступка.

Применом одредбе члана 165 став 1 ЗПП, Апелациони суд је ставом 2 изреке ове пресуде одлучио о захтеву туженог којим је тражио да се обавезе тужиља да му накнади трошкове жалбеног поступка и то на име састава жалбе по АТ и судске таксе на жалбу по одмерењу суда, тако што је исти одбио, јер тужени није успео у поступку по жалби.

**Председник већа - судија
Наташа Петровић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице**